

Een warme week in Rome: “embracing diversity” (25/7/18-1/8/18)

Toen Joke Maex me enkele maanden geleden vroeg of ik toevallig geen interesse had om in juli deel te nemen aan de Young Lasallians-vorming in Rome, moest ik toch wel even nadenken. Ik had namelijk nog nooit eerder aan iets dergelijks deelgenomen. Interessant genoeg wellicht, zo’n vormingssessie, maar ook knap spannend. Zeker aangezien ik niemand anders kende die aan de sessie zou deelnemen.

Na het even te laten bezinken, besloot ik ervoor te gaan. Vooral omdat ik erg benieuwd was naar hoe er buiten ons kleine landje vorm wordt gegeven aan de lasalliaanse waarden. En mijn praktische bezorgdheden verdwenen al snel toen ik in Zaventem Marth ontmoette, de andere deelneemster uit de Delegatie België-Noord. In tegenstelling tot mij heeft Marth namelijk al heel wat ervaring met het lasalliaanse internationale netwerk. Zo trok ze met de Young Lassalians vorige zomer nog naar Ierland en enkele jaren ervoor naar Malta en Kintbury. Ja, Marth wist duidelijk van wanten! Met een gerust hart stapte ik dus het vliegtuig op richting het wondermooie Rome.

Vanaf Fiumicino Airport reden we met een bus naar onze bestemming: het ‘Casa Generalizia’, het lasalliaanse hoofdkwartier. “Wat fijn dat je je eerste lasalliaanse vorming meteen hier mag doorbrengen!”, zei Marth toen we de grote poort binnentraden. Ik ging volmondig akkoord. Eens binnen kregen we een warme verwelkoming vanwege het organiserende team. Marth kende nog enkele van de mensen van vorige sessies en het was een blij weerzien. De Young Lasallians waren duidelijk gemotiveerd voor deze bijzondere week! Het ontspannende avondgebed bracht voor mij een beetje de stilte voor de storm: wat zou deze week zoal gaan brengen?

De volgende dag kregen we eerst een algemene inleiding. We kregen te horen dat wij allen deel uitmaken van RELEM (Région Lasallienne Européenne-Méditerranéenne) : “de lasalliaanse en culturele realiteit in Europa en het Midden-Oosten”. De nadruk werd gelegd op het feit dat de erfenis en het belang van J-B De La Salle in Rome zeer groot is, maar zoals we rond ons konden zien, is de internationale lasalliaanse gemeenschap nog een pak groter. Groter, maar zeker ook diverser: 77 verschillende landen, 3829 broeders en 1 miljoen studenten vormen samen het lasalliaanse netwerk. Naast onze regio zijn er ook nog lasalliaanse gemeenschappen in Noord-Amerika, Latijns-Amerika, Afrika en Azië. In ons gebied, RELEM, alleen al worden er minstens 20 verschillende talen gesproken. De boodschap kwam binnen: we zijn niet alleen maar een deel van een school, en niet eens alleen van een bepaald district, nee elk van ons maakt deel uit van een veel grotere gemeenschap met tal van mogelijkheden om te leren van elkaar. Fijn om te horen!

Deze intro maakte ook meteen duidelijk waar het deze week over zou gaan: *embracing diversity*. En dit uiteraard vanuit de inspiratie die de historische figuur van Jean-Baptiste De La Salle ons bracht. Na een kort overzicht van de belangrijkste gebeurtenissen in De La Salles leven werd er ingezoomd op drie lasalliaanse kernwaarden: Faith, Service en Community. Dit zijn – in eender welke volgorde - de drie mogelijke deuren om in het netwerk te geraken. Ons werd gevraagd om na te denken over welke deur voor ons het belangrijkste was geweest. Hier konden we over praten tijdens de eerste groepsactiviteit. Dagelijks werd namelijk in kleine groepjes samengezeten waar we aan de hand van vragen onze ervaringen met elkaar konden delen. Door met elkaar in gesprek te treden, gaven we gestalte aan onze gemeenschappelijke identiteit. Ook samen eten versterkte het gemeenschapsgevoel. De eerste avond deelden we ook nog lokale specialiteiten. Marth had Antwerpse

handjes meegebracht, ik ging voor de Brugse “kletsoppen”. Samen proefden we o.a. van Maltees bier, Egyptische dadels en Poolse chocolade. Van diversiteit gesproken!

De vrijdag mochten de Ierse deelnemers de eerste presentatie geven. In hun regio hebben ze duidelijk te maken met grote sociale uitdagingen zoals dakloosheid, alcoholisme of racisme. Zo’n 70 procent van de leerlingen maakte al een scheiding mee! Het was erg interessant om te horen hoe scholen hiermee omgaan en hoe de lasalliaanse waarden hierin van dienst kunnen zijn. Immers: “no one is excluded, everyone is important”.

Ook de Franse delegatie was een toonbeeld van diversiteit: ze waren met drie en brachten drie zeer verschillende verhalen: Fabrice, een idealistische leerkracht Franse literatuur veranderde heel zijn visie op lesgeven toen hij ontdekte dat een groot deel van zijn leerlingen niet eens Frans spraken of uit kansarme gezinnen kwamen. Marie, die biologie geeft, merkte dan weer dat haar leerlingen haar veel vragen stellen over seksualiteit. Dit benutte ze als een kans om een vakoverschrijdend project op poten te zetten over liefde in al haar aspecten. Dit bracht de leerlingen en leerkrachten dichter bij elkaar. Nathalie groeide tot haar 18 op in Libanon. Vandaag gebruikt ze die link in haar lespraktijk en werkte ze zelfs al een uitwisselingsprogramma tussen Frankrijk en Libanon uit. Zo zie je maar, dacht ik, de spreuk die op het armbandje staat dat we de eerste dag kregen klopt wel echt: “Lasallians without limits!”

Fijn vond ik dat er zowel in de groepsoverlegmomenten als in de presentaties en in de ochtend- en avondgebeden vaak rond dezelfde thema’s werd gewerkt. Zo kregen we na de presentaties de vraag welke waarden er voor ons het meest belang hebben: ‘kindness, listening, freedom’... Deze waarden waren al meermaals aan bod gekomen in de presentaties, en ook in de gebeden werd er in de verhalen zoals die over de barmhartige Samaritaan hier de nadruk op gelegd. Die gebedsmomenten zorgden trouwens voor een welkom moment van reflectie en rust. Er werden verhalen, liederen - Broeder Paco en Broeder Aiden zijn namelijk uitstekende gitaristen! - en gebeden aangeboden, maar ook veel stilte, waardoor je alle input even kon laten inwerken. Met zo’n gevuld en interessant programma was dat zeker geen overbodige luxe.

De volgende dag, zaterdag, vond onze excursie naar Assisi plaats. Het was een rit van bijna 3 uur, dus we vertrokken al om 8u30. Assisi is op een grote heuvel gebouwd, en de bus zette ons af op de top. Vanaf hier mochten we in zelfgekozen groepen – of alleen voor wie dat wou – afdalen naar de voet van de heuvel. Ik vatte de tocht aan samen met Mathilde (uit België-Zuid) en Hermine (uit Istanboel). Samen doorkruisten we traag de pittoreske straatjes van het prachtige stadje. Af en toe stopten we in een kerk of een winkeltje, maar vooral genoten we van de rust en het warme zonlicht. Het

was zelfs zo warm dat we hebben moeten stoppen om hoeden te kopen! Liever niet met een zonnslag terug toekomen in Rome, toch? Eens aangekomen aan de voet kregen we de kans om de grote Franciscusbasiliek te bezoeken. Hier bewonderden we prachtige fresco's van Giotto die het hele levensverhaal van de heilige Fransiscus in beeld brachten. Een wonderbaarlijke ervaring! Daarna namen we nog een groepsfoto en gingen we terug de bus in. We bezochten samen nog één kerk en tegen 16u30 vertrokken we terug richting Rome. Het was een prachtige en drukke dag geweest, zo veel was duidelijk, want tijdens de terugrit was zo goed als iedereen in een diepe slaap verwickeld.

Op zondag hadden we vrije tijd tot 10u00. Ik gebruikte deze tijd om mijn dagelijkse loopje wat uit te breiden. Ik liep langs de Trevi-fontein, richting de Spaanse trappen en Villa Borghese. Fijn om zo je dag te kunnen starten! Ik besepte nog maar eens wat een geluk we hadden om in zo'n prachtige omgeving onze vormingsweek te kunnen doorbrengen. Om 10 uur begon de zondagmis. Een aantal deelnemers had samen met de broeders de Eucharistieviering voorbereid. Ze hadden er hun werk van gemaakt en sommige liederen bleven de hele dag in m'n hoofd hangen! Muziek heeft toch echt een bijzondere, verbindende kracht, mijmerde ik.

Na de Eucharistieviering was er tijd voor 'Hara'. 'Ha-wat?', hoor ik je zeggen? Geen probleem, wij wisten ook niet wat het was. 'Hara' bleek een zeer toegankelijke vorm van meditatie uit Spanje waarbij je met gesloten ogen in een ontspannen houding op de grond gaat liggen. Daarna laat je je meevoeren door een stem die zegt op welke delen van je lichaam je je dient te focussen. Ook werd er ons gevraagd om ons in te beelden dat we op ons meest ideale strand zijn en dat we een bootje met voor ons belangrijke mensen zagen aankomen. Voor mij werkte deze vorm van meditatie erg goed en ik kwam er heel ontspannen uit. Eens onze ogen weer open gingen, mochten we ook nog een 'mandala' inkleuren met de kleuren die we gezien hadden tijdens het verbeeldingsmoment van het bootje. Ik vond dit een erg fijne ervaring, en ik kan me inbeelden dat het zowel in de basis- als secundaire school een fijn rustpunt kan vormen tussen al de drukte van de lessen en het schoolse leven door.

Na de Hara mochten we luisteren naar Broeder Enrico die ons vertelde hoe we God kunnen voelen in de aanwezigheid van arme kinderen: "Come and see where the poor children are. The child is God for us". Zelf doet hij aan vrijwilligerswerk in Scampia, Napels en hij spoorde ons aan om uit onze comfortzones te treden. Reizen is essentieel want het is pas wanneer je iemand ontmoet die anders is dan jou dat je begint na te denken en leren. Uit diversiteit leren we, zei hij nog. Dit is belangrijk voor ons want elk van ons representeert een missie. Volgens deze broeder zouden we elke dag in de spiegel moeten kijken en zeggen "ik ben een missie!". Hoop creëert hoop en het is onze missie om

een teken van hoop te zijn. Ook Keane, de internationale coördinator van de Young Lasallians, herinnerde ons eraan dat we niet bang moeten zijn om ideeën te delen met elkaar. Zo leren we verschillende manieren kennen om de harten te raken van de kinderen die we opleiden en voor wie we zorgen. Inspirerende gedachten op deze mooie zondag!

Ook de laatste twee dagen kregen we nog een heel aantal interessante presentaties voor de kiezen. Zo sprak Jack uit Engeland over hoe assertief leiderschap kan helpen in het omgaan met conflicten. Hermine sprak over haar ervaring als Franse in Istanboel en verder waren er o.a. nog mooie getuigenissen uit Libanon, Egypte en Polen. Vooral die laatste vond ik heel inspirerend, want Pawel werkt in Polen als begeleider van kinderen met een ingrijpende handicap. Steevast sprak hij niet over z'n "leerlingen", maar wel over z'n "vrienden". Hiermee ontroerde hij heel wat deelnemers. Ook Marth bracht een heel mooi verhaal over de diversiteit en het engagement op haar school in Antwerpen. Het was erg fijn om te zien hoe geëngageerd zo veel jonge mensen zijn.

De voorlaatste avond gingen we als groep uit eten. De warmte die we de hele week hadden mogen voelen, vond hier haar hoogtepunt.

Constant werd er gelachen en werden er verhalen gedeeld. Overal waren er blijе gezichten te zien. Een deel van de groep trok daarna ook nog verder de stad in. Het was duidelijk: deze mensen die elkaar een week eerder nog niet of amper gezien hadden, waren op korte tijd een hechte groep geworden. De diversiteit werd helemaal omarmd! De laatste dag kwamen er nog externen spreken over migratie, spirituele armoede en internationale initiatieven. Stuk

voor stuk waren deze presentaties interessant, maar ik merkte wel dat ik er niet altijd even goed mijn aandacht bij kon houden. Na al zo'n volle week was het een beetje jammer dat ook de laatste dag nog volgestouwd werd met informatie. De organisatoren begrepen dit en zouden het volgend jaar anders proberen indelen. De laatste dag werd afgesloten met een waardig slotgebed en dan... gingen we allemaal voor de laatste keer slapen in ons Romeinse verblijf. We namen onze tijd om nog een laatste keer plezier te maken met de andere deelnemers en ook om uitgebreid afscheid te nemen want de volgende dag moesten Marth en ik al vroeg opstaan om ons vliegtuig richting Brussel te halen.

Samengevat kijk ik terug op een zeer volle, warme week waar ik veel nieuwe mensen leerde kennen en inderdaad geconfronteerd werd met een grote, waardevolle diversiteit. Ik had geen idee dat de lasalliaanse gemeenschap zo uitgebreid en divers was. De lasalliaanse waarden zoals ik ze in België leerde kennen, nemen nu veel uitgebreider facetten en meer nuance aan. Door de verhalen te horen over bv. Roma-zigeuners, jongeren met een beperking, jongeren die opgroeien in volstrekte armoede, krijgt het begrip 'zorg' voor mij een veel ruimere inhoud. Door de geestdrift en het engagement te zien van alle deelnemers ben ik nog meer gesterkt in mijn overtuiging dat we heel veel kunnen betekenen voor onze jongeren. Ik wil het VLP dan ook hartelijk bedanken om mij deze kans te geven. Het was een week die ik zeker niet zal vergeten.

Nicolas Slabbinck

